

Zanedlouho měla štěňátka opustit maminku Elinku a vydat se se svými novými páníčky do jejich domovů. Jen pejsek s béžovým hřbetem stále ještě žádnou rodinu neměl. Vždyť byl taky dvakrát větší než jeho sourozenci! Vůbec nevypadal jako boloňský psík a ani se tak nechoval. Byl divoký a neposlouchal. Nožičky měl zvláště protáhlé a pořád jen pobíhal po domě a radostně štěkal. Tu stáhl ubrus ze stolu, tu zase rozžvýkal bačkoru anebo shodil lampičku z nočního stolku. Vyváděl všelijaké lumpárny. Bylo ho všude plno, skoro to vypadalo, že svůj nový domov nenajde.

Jednoho dne si ho na zahradě za plotem všimla malá Tonička, která šla právě se svou maminkou domů ze školy. Sama byla taky velká neposeda a celou cestu vesele poskakovala z nohy na nohu. Přiběhla k plotu, prostrčila maličké dlaně mezi plaňkami a pejsek s béžovým hřbetem je okamžitě začal olizovat a nadšeně bafkat.

„Co tady ňufeš? Ňufe! Ňufičku, tu máš. Vezmi si!“ smála se Tonča, zatímco pejsek s béžovým hřbetem okusoval nesnědený rohlík od svačiny, který mu hbitě prostrčila skrz plot.

„Mami, ten je ale krásný! Já bych takového pejska chtěla!“

„Je,“ přisvědčila maminka, „ale určitě už někomu patří.“

Když z domu vykoukla starší paní, majitelka fenky Elinky, usmála se na Toničku a řekla: „Jestli ho vážně chceš, je tvůj! Pobíhá tu pořád tak sám...“

„Sám?“ podivila se Tonča.

